

Попитахъ учено едно чловѣче:

„— Кажете ми какво е ваш'то мнѣнѣе?“

. . . . И ето, чуйте то какво ми рече:

— „Че псето щѣло да надвие вълка,

Ил' вълка псето, що ми става мене?

Нощта еднакво сѣ ще бжде дълга! . .“

XXXI.

Fantasia.

— Хѣ, вѣрно либе ти

На Кака,

Иди ми набери

Двѣ китки или три

Люляка, —

Че я обичамъ много!

— Люляката цѣвти

Хѣ тамо,

Върху плъщитъ ти,

Между коситъ ти,

Тамъ само,

Дѣвойче чернооко!

*
* * *

— Невѣрно либе ти

На Кака,

Защо я оскърби,

Що я напустяхъ и

Расплака, —

Тя много те обича!

— Отхвърлихъ я, уви!

Жестоко . . .

Расплакахъ я, уви!

Но що поиска ти,

Дѣвойко,

Съ люляка да те кичж?
